21/03/2021

Η εις Πρεσβύτερον χειροτονία του Μέγα Αρχιδιακόνου Θεοδώρου

Πατριαρχεία / Οικουμενικό Πατριαρχείο

Με την καθιερωμένη Συνοδική Θεία Λειτουργία προεξάρχοντος του Οικουμενικού Πατριάρχου κ.κ. Βαρθολομαίου τιμήθηκε η Κυριακή της Ορθοδοξίας στον Πάνσεπτο Πατριαρχικό Ναό στο Φανάρι.

Κατά τη διάρκεια της Θείας Λειτουργίας ο Παναγιώτατος τέλεσε την εις Επίσκοπον χειροτονία του εψηφισμένου Μητροπολίτου Σαράντα Εκκλησιών κ. Ανδρέου και την εις Πρεσβύτερον χειροτονία του Μέγα Αρχιδιακόνου και πλέον Μεγάλου Πρωτοσυγκέλλου κ. Θεοδώρου.

ΧΕΙΡΟΤΟΝΗΤΗΡΙΟΣ ΛΟΓΟΣ
ΠΑΝΟΣΙΟΛ. Μ. ΠΡΩΤΟΣΥΓΚΕΛΛΟΥ κ. ΘΕΟΔΩΡΟΥ
(Π. Πατριαρχικός Ναός, 21η Μαρτίου 2021)

Παναγιώτατε Πάτερ καί Δέσποτα,
Σεβασμία τῶν ἁγίων Ἱεραρχῶν χορεία,
Ἐξοχώτατε ἐκπρόσωπε τῆς ἐντίμου Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως κ. Βλάση,
Ἐξοχωτάτη κυρία Ὑφυπουργέ Παιδείας καί Θρησκευμάτων,
Ἐξοχώτατοι διπλωμάται,
Ἐντιμολογιώτατοι Ἄρχοντες,
Ἠγαπημένοι ἀδελφοί ἐν Κυρίῳ, διάκονοι τῶν φρικτῶν τοῦ Χριστοῦ μυστηρίων,
Λαέ τοῦ Κυρίου περιούσιε.

«Ἡμέρα χαρμόσυνος καί εὐφροσύνης ἀνάπλεως πεφανέρωται σή-μερον», διά μίαν εἰσέτι φοράν, εἰς τάς αὐλάς τῆς Ἁγίας τοῦ Χριστοῦ Μεγάλης Ἐκκλησίας, κατά τήν εὔσημον ταύτην ἡμέραν τῆς Κυριακῆς τῆς Ὀρθοδοξίας, καθ’ ἥν «οὐκ ἐν σοφίᾳ καί δυνάμει καί πλούτῳ» καυχᾶται ἡ Ἁγία ἡμῶν Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία καί δή τό Ἱερόν αὐτῆς Κέντρον, «ἀλλ᾽ ἐν τῇ τοῦ Πατρός ἐνυποστάτῳ Σοφίᾳ Θεοῦ», τῷ Χριστῷ

μόνον, «ἐπί τῷ Ὀποίῳ καί εὐφραίνεται κράζουσα: Σύ μου ἰσχύς, Κύριε, καί καταφυγή καί στερέωμα».

Ὁ διαπρύσιος κῆρυξ καί ἀνυποχώρητος προασπιστής τῆς ἀκαι-νοτομήτου σεσαρκωμένης Θείας ἀγάπης, ὁ πανίερος Οἰκουμενικός Θρό-νος, περιβεβλημένος ἐν ἱματισμῷ διαχρύσῳ πεποικιλμένῳ τάς ὑπό τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων καί τῆς διαχρονικῶς καθηγιασμένης ἐκκλησι-αστικῆς παραδόσεως ἱεροκανονικάς του προνομίας, παρά τάς ὅποιας ἀπέλπιδας καί καταδικασμένας εἰς ἀποτυχίαν ἀμφισβητήσεις των, τάς ὑπό ὁμοδόξων ἀτυχῶς πως ἐπ' ἐσχάτων διατυπουμένας, διακηρύττει ἐν ἀδιαπτώτῳ θυσιαστικῇ κενώσει τήν σωτηριώδη Ὀρθόδοξον ἀλήθειαν, καί δή κατά τήν τελευταίαν τριακονταετίαν τῆς πεπνυμένης καί θεο-στηρίκτου πατριαρχίας Σας, Παναγιώτατε, μετά φωνῆς ἰσχυρᾶς καί προφητικῆς, ἐν μέσῳ ἑνός κόσμου ἀπορουμένου ἐκ τῆς ἐντεινομένης ἀπωλείας ὑπαρξιακοῦ νοήματος καί σαφοῦς προσανατολισμοῦ, προσ-φάτως δέ καί ἐξ αἰτίας τῆς ἐνσκηψάσης φοβερᾶς ἀπειλῆς τοῦ κορωνοϊοῦ, ἡ ὁποία καθεῖλε πανθομολογουμένως, καί δή κατά τρόπον ἠχηρόν ὡς ἐν συσσεισμῷ, τάς ἀτομοκρατικάς ψευδαισθήσεις καί εὐδαιμονιστικάς βε-βαιότητας τοῦ συγχρόνου «ἀνθρωποθεοῦ».

Ἐντός τῆς πολυταράχου ταύτης πραγματικότητος, ἐκλήθην, Πα-ναγιώτατε Πάτερ καί Δέσποτα, χάρις εἰς τήν πατρικήν Ὑμῶν στοργήν καί τήν ἀδιάπτωτον πρός τήν ἀναξιότητά μου μέριμναν καί ἀγάπην, καί μάλιστα κατ' ἄκραν συγκατάβασιν, νά λάβω σήμερον, 21ην Μαρτίου, ἡμερομηνίαν κατά τήν ὁποίαν ἐξεμέτρησε τό ζῆν πρό τεσσαρακοντα-πενταετίας ἡ ἐν τῇ Ἰωνικῇ γῇ γεννηθεῖσα καί ἐν Ἡρακλείῳ Κρήτης ἀκουσίως μετεγκατασταθεῖσα το 1922 μήτηρ τοῦ μακαριστοῦ πατρός μου Οὐρανία, ἐν τῷ Πανσέπτῳ Πατριαρχικῷ Ναῷ τοῦ Ἁγίου Μεγαλο-μάρτυρος Γεωργίου τοῦ Τροπαιοφόρου, τόν δεύτερον τῆς ἱερωσύνης βαθμόν παρά τῶν τιμίων καί ἐκ τῶν ἀτελευτήτων καμάτων καθηγι-ασμένων χειρῶν Σας, καθιστάμενος πλέον οἰκονόμος τῆς Θείας Εὐχα-ριστίας καί τῶν σωτηριωδῶν μυστηρίων τοῦ Θεοῦ, «ἐν τοῖς ὁποίοις», κατά Νικόλαον Καβάσιλα, «ἡ Ἐκκλησία σημαίνεται» καί τά ὁποῖα προσφέρονται «ὑπέρ τῆς τοῦ κόσμου ζωῆς καί σωτηρίας».

Ἡ ὑψίστη αὕτη τιμή καί εὐλογία ὁλοκληροῦται διά τῆς σεπτῆς Πατριαρχικῆς προαιρέσεως καί φιλοτιμίας ὅπως χειροθετήσῃ με εἰς τό ὑψηλόν ὀφφίκιον τοῦ Μεγάλου Πρωτοσυγκέλλου ἐν τῇ Πατριαρχικῇ Αὐλῇ, διά τήν ὁποίαν υἱϊκῶς εὐγνωμονῶ, εἰς διαδοχήν τοῦ ὀλίγον μόλις πρίν χειροτονηθέντος Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Σαράντα Ἐκκλη-σιῶν κ. Ἀνδρέου, τόν ὁποῖον εὐχαριστῶ δημοσίᾳ διά τήν ἄψογον συνεργασίαν καί τήν ἀνυπόκριτον ἀδελφικήν του συναντίληψιν κατά τήν διακονίαν του εἰς τό πολυεύθυνον καί πλῆρες ἀλαλήτων στεναγμῶν

ὑπούργημα τοῦ πρώτου συγκυρηναίου τῆς ἀείποτε ἐσταυρωμένης Πα-τριαρχικῆς ἀγάπης.

Ὡς ὁ πλέον πρόσφατος κρίκος εἰς τήν ὑπεραιωνόβιον ἁλυσίδα τῶν διατελεσάντων Μεγάλων Πρωτοσυγκέλλων τῆς πρωτευθύνου καί πρω-τοθρόνου Ἐκκλησίας τῆς Κωνσταντινουπόλεως, μετ' αἰσθημάτων δέους καί συνοχῆς καρδίας στρέφω τόν νοῦν μου εἰς τό βάρος τῶν ἀνα-τιθεμένων μοι πολυευθύνων καθηκόντων, μή λησμονῶν τήν ὑπό τοῦ Μητροπολίτου Παραμυθίας καί Πάργας Ἀθηναγόρου βιωματικήν ἐπι-σήμανσιν ὅτι ὁ ἑκάστοτε Πρωτοσύγκελλος τῶν Πατριαρχείων «ἀφω-σιωμένος ψυχῇ καί σώματι, ἦτο ἕτοιμος νά ὑποστῇ ὑπέρ τοῦ Πατριάρχου καί προϊσταμένου του πᾶσαν θυσίαν», ὡς σύνοικος καί ὁμόστεγος καί ὁμοδίαιτος καί ὁμόψυχος αὐτοῦ, ἀλλά καί ὡς ἔμπιστος σύμβουλος καί συνεργός καί συναντιλήπτωρ εἰς τό δυσχερές Πατριαρχικόν ἔργον.
Προερχόμενος ἐκ τῆς εὐάνδρου καί ἁγιοτόκου Κρήτης, τῆς ἐν τῇ Μεσογείῳ ναυαρχίδος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, τῆς καί πεφι-λημένης, ὡς κατ' ἐπανάληψιν τονίζετε, Παναγιώτατε, κληρουχίας τοῦ Θρόνου Σας, καί δή ἐκ τοῦ Μεγάλου Κάστρου, μέ ἀνεξιτήλους, ὅμως, μικρασιατικάς καταβολάς, τόσον ἐκ τοῦ ἀειμνήστου πατρός μου Ἀριστείδου, τοῦ ἐκ Κίκραγατς Μαγνησίας καταγομένου καί ἐν οὐρανίοις νῦν θαλάμοις συναγαλλομένου, ὅσο καί ἐκ τῆς εὐσεβοῦς μητρός μου Ἑλένης, ἐλκούσης τήν καταγωγήν της ἐκ τῆς μαρτυρικῆς Σμύρνης καί τῆς παραθαλασσίου Παλαιᾶς Φωκαίας, ᾐσθάνθην τήν πρό δεκαε-ξαετίας πρόσληψίν μου πρός διακονίαν εἰς τήν Πατριαρχικήν Αὐλήν ὡς εὐλογημένην ἐπιστροφήν καί ἐνοίκησιν εἰς τόν ὑπέρ πάντα ποθητόν οἶκον τοῦ Πατρός μου, εἰς τόν Ὑμέτερον Οἶκον, Παναγιώτατε, γεγονός διά τό ὁποῖον θά Σᾶς εἶμαι εὐγνώμων ἐσαεί.

Εἰς τήν ἐνίσχυσιν καί διευκόλυνσιν τῆς ἐνταῦθα διακονίας μου ἡ κενωτική προσφορά τῆς πεφιλημένης κατά σάρκα ἀδελφῆς μου Οὐρα-νίας, ἀναλαβούσης ἀποκλειστικῶς τήν περίθαλψιν τοῦ γήρατος τοῦ ἀει-μνήστου πατρός μου καί τῆς ἐμπεριστάτου μητρός μου, οὐδόλως ὑπῆρξεν ἀσήμαντος, καί διά τοῦτο τῆς ὀφείλω θερμάς χάριτας καί εὐχαριστίας.
Κατά τήν ἐνταῦθα διακονίαν μου, ἐδόθη μοι ἡ μοναδική καί σπανία εὐκαιρία νά μαθητεύσω, εἰ καί ἀπροσδοκήτως, ἐν τῷ ἐν Φαναρίῳ διά βίου πανδιδακτηρίῳ τῆς Πατριαρχικῆς Αὐλῆς, τῷ ἀναντικαταστάτῳ καί ἀνω-τάτῳ Πανεπιστημίῳ τῆς μυστηριακῆς μυήσεως εἰς τό αὐθεντικόν φαναριώτικον ἐκκλησιαστικόν ἦθος, καί δή ἐν Κρανίου τόπῳ κειμένῳ καί ἐν ἀτελευτήτῳ Γολγοθᾷ ἱσταμένῳ, καί νά ἀφουγκρασθῶ ἐν τῇ πράξει, καί δή ἐκ τοῦ σύνεγγυς, τούς δυνατούς παλμούς τῆς καθ' ἡμέραν παλλούσης Πατριαρχικῆς καρδίας ὑπέρ τῆς εἰρήνης τοῦ σύμπαντος κόσμου, τῆς εὐσταθείας τῶν ἁγίων τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησιῶν καί τῆς διορθοδόξου συνεργασίας, τῆς προαγωγῆς τῆς διαχριστιανικῆς ἑνό-τητος, τῆς καταλλαγῆς μεταξύ τῶν θρησκειῶν καί τῶν πολιτισμῶν καί τῆς προστασίας τοῦ φυσικοῦ

περιβάλλοντος.

Τό μείζον, ὡστόσο, παιδαγωγικόν δι’ ἐμέ δίδαγμα, τό ὁποῖον ἀπο-τελεῖ καί στάσιν προτύπου ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς καί ἐμπόνου σταυρο-αναστασίμου μαρτυρίας, τυγχάνει, Παναγιώτατε, ἡ ἐκ τοῦ εὐλάλου, εἴ καί σιωπηλοῦ, παραδείγματός Σας ἀπαράμιλλος μακροθυμία, ἡ ἀνε-ξάντλητος συγχωρητικότης, ἡ ἀδιάκριτος πρός πάντα ἀνεξαιρέτως τά τέκνα Σας πατρική ἀγάπη καί πρόνοια, ἡ ἀπερίγραπτος καρδιακή εὐρυχωρία, ἡ παραινετική ἐνίσχυσις εἰς τάς ἀναποφεύκτους ἀνθρωπί-νας πτώσεις καί τάς ἀστοχίας των, ἡ διακριτική ἀνάπαυσις τῶν λογι-σμῶν, ἡ ἀκαταπόνητος ἐργατικότης καί ἡ ἀνυποχώρητος ὑπεράσπισις τῶν καθηγιασμένων δικαίων τῆς Μητρός Ἐκκλησίας, ἡ δυσεύρετος ποι-μαντική εὐαισθησία πρός πάντα ἄνθρωπον καλῆς θελήσεως ἄνευ ἡλι-κιακῶν ἤ λοιπῶν διακρίσεων, ἡ βίωσις τῆς καθ’ ἡμέραν λειτουργικῆς ζωῆς, ἡ λιτότης τοῦ βίου καί ἡ πρός ἑαυτόν αὐστηρότης, ἡ ἐκστατική μέχρι θυσίας ἀγάπη καί ἡ ὁλοτελῆς ἀνάλωσις ὑπέρ τῆς προαγωγῆς τῶν ἱερῶν ὑποθέσεων τοῦ σεπτοῦ Κέντρου, ὡς καί ὁ ἀκατάπαυστος ὁραματισμός διά τό μέλλον μέ ἀκράδαντον ἐμπιστοσύνην εἰς τήν θείαν πρόνοιαν, τήν πάντοτε τά ἀσθενῆ θεραπεύουσαν καί τά ἐλλείποντα ἀναπληροῦσαν.

Γνωστή τυγχάνει, Παναγιώτατε, ἡ μεταξύ Φαναρίου καί Κρήτης μακραίων, ἄρρηκτος καί ὀντολογικῶν χαρακτηριστικῶν κανονική σχέ-σις, ὡς καταδεικνύει ἡ νεωτέρα ἐκκλησιαστική ἱστορία καί ἐν προκει-μένῳ, καθώς ἐκ τῆς θέσεως τοῦ Μεγάλου Πρωτοσυγκέλλου διηκόνησαν τό σεπτόν τῆς Ὀρθοδοξίας Κέντρον: ὁ Ναθαναήλ Κανώπιος ἐπί Κυρίλλου Λουκάρεως τοῦ Ἀγκαραθίτου τό 1638, «Κρής τήν πατρίδα, ὅστις ἐν ἔτει 1651ῳ ἐξελέγη Μητροπολίτης Σμύρνης», ὁ Ἱερεμίας, ὁ εἶτα Οἰκουμενικός Πατριάρχης Ἱερεμίας ὁ Δ’, τό 1766, «Κρής τήν πατρίδα, Μ. Πρωτοσύγκελλος τοῦ κλεινοῦ Πατριάρχου Σαμουήλ Χαντζερῆ, ὅστις διώρισεν αὐτόν Μητροπολίτην Κρήτης», ὁ μετέπειτα Μητροπολίτης Κρήτης καί ἐκ τῶν προκατόχων Σας, Παναγιώτατε, Διονύσιος Χαρι-τωνίδης τό 1856, ὅστις μεθ’ ἑξαετίαν ἐθεμελίωσε τόν περικαλλέστατον Ἱ. Μητροπολιτικόν Ναόν τοῦ Ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Μηνᾶ Ἡρακλείου, ἐν τῷ ὁποίῳ πρό πενταετίας περίπου ἠξιώθητε παρά τοῦ δωρεοδότου παντός ἀγαθοῦ, σεπτέ Πρωθιεράρχα καί Πρῶτε τῆς ὑπ’ οὐρανόν Ὀρθοδοξίας, νά προεξάρχητε τοῦ ἱστορικοῦ Συλλειτούργου Προκαθημέ-νων ἐπί τῇ ἐνάρξει τῶν ἐργασιῶν τῆς Ἁγίας καί Μεγάλης Συνόδου, ἡ σύγκλησις καί μόνον τῆς ὁποίας ἀρκεῖ ὥστε τό πανσέβαστόν Σας ὄνομα νά καταγραφῇ ὑπό τοῦ ἱστορικοῦ τοῦ μέλλοντος χρυσοῖς γράμμασιν εἰς τάς ἐκκλησιαστικάς δέλτους διά τοῦ προσωνυμίου «Βαρθολομαῖος ὁ Πάνυ». Τελευταῖος δέ Κρής, ὁ δίς διακονήσας ὡς Μέγας Πρωτο-σύγκελλος, ἀναφέρεται εἰς τάς ἱστορικάς δέλτους ὁ Κύριλλος Πηγᾶς Παπαδάκης, τό τε 1858 καί τό 1861, ἐκλεγείς μετέπειτα εἰς τήν Μητρό-πολην Ρόδου.

Αὐτήν τήν ἀνυπέρβλητον σχέσιν ἐπιμαρτυρεῖ καί ἡ κατά τήν ἀνεξιχνίαστον πρόνοιαν του Θεοῦ προσευχητική καί λίαν ἐπιστηρι-κτική δι’ ἐμέ παρουσία ἁγίων ἀρχιερέων ἐκ τῆς κατά Κρήτην ὁλκάδος τοῦ Ἀποστόλου Τίτου, πρώτου Ἐπισκόπου τῆς Μεγαλονήσου, ὡς καί τῶν ἐκ Κρήτης ἑλκόντων τήν καταγωγήν καί διακρινομένων διά τήν δι-αποίμανσιν νευραλγικῶν ἐπαρχιῶν τοῦ Θρόνου εἰς τήν ὑπερόριον ἀνά τήν ὑφήλιον δικαιοδοσίαν του Ἱεραρχῶν, τῶν τε ἐγγύς καί τῶν μακράν.

Κατά τήν ἰδιαιτέραν στιγμήν ταύτην, ἐπικαλοῦμαι ἐντονώτερον τάς μητρικάς πρεσβείας τῆς «μόνης ἀκαταισχύντου ἐλπίδος, καί προστασίας καί σωτηρίας μου» Παναγίας τῆς Ὀρφανῆς, τῆς ἐφεστίου εἰκόνος τῆς παλαιφάτου καί ἱστορικῆς Μονῆς Ἀγκαράθου, τῆς καί τῆς μετανοίας μου, ἐν τῇ ὁποίᾳ τό 2003 ἐκάρην μοναχός καί ἐχειροτονήθην διάκονος ὑπό τοῦ εὐεργετήσαντός με Σεβ. Μητροπολίτου Ἀρκαλοχωρίου, Καστελ-λίου καί Βιάννου κ. Ἀνδρέου, Καθηγητοῦ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς Θεσ-σαλονίκης, πρός ἐνίσχυσιν τῆς ἐνταῦθα διακονίας καί μαθητείας μου, ἔχων ὡς πυξίδα τάς ἀπευθυνθείσας Πατριαρχικάς παραινέσεις εἰς πρόσφατον ἐν Φαναρίῳ χειροτονίαν, αἱ ὁποῖαι ἀναμφιβόλως θά κα-ταστοῦν σημεῖον ἀναφορᾶς καί διά τούς ἐπιγενομένους, κατ’ ἀναλογίαν μάλιστα πρός τήν διαχρονικήν ἀπήχησιν τῶν μνημειωδῶν λόγων καί ὁμιλιῶν τοῦ Γέροντός Σας, Μητροπολίτου Χαλκηδόνος Μελίτωνος Χα-τζῆ τοῦ Μεγάλου: Ὡς μᾶς ἐνουθετήσατε, Παναγιώτατε, «...ἠμπορεῖτε, ὀφείλετε νά ἀντλήσετε ἕνα δίδαγμα πού νά τό ἔχετε φυλαχτό εἰς ὅλην τήν ζωήν σας: τήν ταπείνωσιν, τό ταπεινόν φρόνημα, καθ᾽ ὅτι «πρῶτον καί χείριστον τῶν παθῶν, ἡ ἀλαζονεία τε καί ἡ οἴησις». Δι᾽ αὐτό καί ὁ Κύριος «τελώνην μετριοπαθήσαντα, καί στεναγμοῖς ἱλασμόν αἰτούμε-νον, ἐδικαίωσε»... ὡς τέκνα μου ἀγαπητά, σᾶς νουθετῶ! (πρβλ. Α΄ Κορ. δ΄, 14):... μείνετε ταπεινοί. Μείνετε ἄνθρωποι. Κοντά εἰς τούς ἀνθρώπους. Διάκονοι τοῦ Θεοῦ καί τῶν ἀνθρώπων. Χωρίς αὐτούς τί νόημα ἔχει ἡ ἀποστολή μας ὡς κληρικῶν; Ὅταν ὁ Σεφέρης ἔπαιρνε τό βραβεῖον Νόμπελ, εἶπε μεταξύ ἄλλων εἰς τήν ὁμιλίαν του: «Σ᾽ αὐτόν τόν κόσμο πού ὁλοένα στενεύει, ὁ καθένας μας χρειάζεται ὅλους τούς ἄλλους. Πρέπει νά ἀναζητήσουμε τόν ἄνθρωπο ὅπου κι᾽ ἄν βρίσκεται». Μείνετε μακρυά ἀπό τήν ἐπηρμένην ὀφρύν! Μακρυά ἀπό τόν ναρκισσισμόν καί τήν αὐταρέσκειαν! «Κύριος ὑπερηφάνοις ἀντιτάσσεται, ταπεινοῖς δέ δίδωσι χάριν» (Παρ. γ΄, 34).

Φυλάσσων ὡς πολύτιμον θησαυρόν καί παρακαταθήκην τούς λόγους Σας τούτους, Παναγιώτατε, καί ὡς φωτεινόν πρότυπον τήν Ὑμετέραν πολιτείαν, προτίθεμαι, διά τῶν τιμίων εὐχῶν Σας, νά πορευθῶ εἰς τήν νέαν μου διακονίαν κατά τό μέτρον τοῦ δυνατοῦ ἐν κενώσει καί θυσιαστικῇ διαθέσει, ἐν ἀδιαπτώτῳ εὐγνωμοσύνῃ πρός τήν Μητέρα Ἐκκλησίαν, ἐν εὐγνώμονι εὐχαριστίᾳ καί ἐν ἀπολύτῳ ἀφοσιώσει καί

ὁλοτελεῖ ὑπακοῇ πρός τόν χειροτονήσαντα καί χειροθετήσαντά με Αὐθέντην καί Δεσπότην μου, ὑπισχνούμενος νά διακρίνω τά χαρίσματα τῶν ἐν τῇ Πατριαρχικῇ Αὐλῇ καί τῇ Ἁγιωτάτῃ Ἀρχιεπισκοπῇ Κωνσταντι-νουπόλεως ὑπηρετούντων κληρικῶν καί λαϊκῶν στελεχῶν καί μάλιστα νά τά ἀναδεικνύω καί οὐχί νά τά ἀποκρύπτω, νά ἀξιοποιῶ τήν κλῆσιν παντός ἀνθρώπου διά τό καλόν καί τήν πρόοδον τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου καί τῆς περί αὐτόν ἐνταῦθα φιλογενοῦς καί φιλοπροόδου Ὁμογενείας, διακονῶν «οὐχί μόνῳ λόγῳ, ἀλλ’ ἔργῳ καί ἀληθείᾳ» (Α’ Ἰωαν. γ’, 18), σταυρούμενος καί μή σταυρῶν, μακράν διχαστικῶν πρακτικῶν, μνημονεύων διά παντός τήν σωτήριον παραίνεσιν τοῦ Ἀπο-στόλου Παύλου πρός Τίτον «μωρᾶς δέ ζητήσεις καί ἔρεις καί μάχας κοσμικάς περιΐστασο, εἰσί γάρ ἀνωφελεῖς καί μάταιοι».

Καί νῦν, «Λάλει, Κύριε, ὅτι ἀκούει ὁ δοῦλος σου».
Πολλά καί ὄλβια τά ἔτη Σας, Παναγιώτατε.